

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal tillade mig for det høje Landsting at forelægge Forslag til Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler. Lovforslaget er i Dag vedtaget i Folketinget med 121 Stemmer mod 3. Det er omtrent enslydende med den nugældende Lov med Undtagelse af dennes Bestemmelser i § 2 angaaende visse regulerende Forskrifter med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Køb og Salg af Valuta under Børsnoteringen, Bestemmelser, som maa anses for at være betydningsløse i Øjeblikket og forhaabentlig ogsaa i Fremtiden, hvorfor jeg foreslaar, at den gamle Lovs § 2 bortfalder.

Lovforslaget gaar ud paa, at man i endnu et Aar opretholder den gældende Lovs øvrige Bestemmelser. I § 1 bestemmes det fortsat, at Nationalbanken ikke behøver, saaledes som Paaskriften paa dens Sedler lyder, at indfri disse med Guldmønt, men kun er pligtig at foretage Indløsningen, naar Sedlerne indleveres i Poster paa 28 000 Kr. eller Beløb, der er delelige hermed. I § 2 bestemmes det, saaledes som det ogsaa nu er bestemt i Loven, at man har Ret til at tilvejebringe statistiske Oplysninger om vort Lands Betalingsbalance.

Der har været ført Forhandlinger mellem Regeringen og Nationalbanken om Spørgsmaalet, og Nationalbanken har overfor Regeringen tilkendegivet, at man ønskede en Forlængelse af den bestaaende Ordning. Nationalbanken har udtrykt Ønske om en noget længere Periode end et Aar, fordi den har den Opfattelse, at man rimeligvis ikke i Løbet af et Aar kan komme til fuld Klarhed over, hvorledes Tingene vil forme sig, og over, hvorvidt det er muligt eller ikke muligt at gaa til en endelig Fastlæggelse af Seddelindløseligheden. Men Nationalbanken og jeg er til syvende og sidst enedes om at give Lovforslaget den Form, som det her forelægges i, og efter denne Form bliver den bestaaende Lov med Undtagelse af § 2 forlænget et Aar. I dette Aar skal vi altsaa fremdeles have Guldbarreindløselighed.

Vore Nabolande Sverige og Norge, de to andre skandinaviske Riger, har indført Seddelindløseligheden paa den gamle Maade, Sverige allerede i 1924, Norge i 1928, og

deri kunde der ligge en Opfordring for os, — da ogsaa vi har vore Valutaforhold i Orden — til at gaa til en Ændring af den bestaaende Tilstand, at gaa til den gamle Guldindløselighed, som de to andre skandinaviske Lande er gaaet med til. Men det har vi ikke turdet gøre, fordi vi skønner, at Forholdene ligger saaledes i hvert Fald her i Europa, at man endnu befinder sig paa det uvisse. England, som Danmark jo har mest Handelsforbindelse med, har Guldbarreindløselighed ligesom Danmark, og andre europæiske Lande har indrettet sig paa samme Maade eller til Dels paa samme Maade, Svejs, Czekoslovakiet o. s. v. Det er en udbredt Opfattelse, at det kan være vanskeligt nok for Europa igen — i en overskuelig Tid i hvert Fald — at komme til den gamle Guldindløselighed, af forskellige Aarsager, bl. a. den, at Guldknapheden synes at tiltage, og at det som Følge deraf er af Vigtighed, at Guldet kommer til at ligge i Seddelbankerne og ikke er i Cirkulation i større Maal. Det er indlysende, at den tiltagende Guldknaphed kan forøge Prisen paa Guld og derved forårsage en Nedsættelse af Varepriserne, og hvad det vilde føre med sig, hvis denne Nedsættelse blev til noget, kan man saagenlunde tænke sig til. Et Vareprisfald vilde utvivlsomt bevirke, at vi kom ind i store økonomiske Vanskeligheder i de forskellige Lande og ikke mindst i vort Land.

Et Spørgsmaal, man staaar overfor nu, er: Hvorledes kan det tænkes, at de to andre skandinaviske Lande frem i Tiden vil stille sig? Derom kan jeg naturligvis ikke sige noget afgørende, men jeg kan dog sige saa meget, at jeg tror, Sverige for sit Vedkommende er paa det rene med, at dersom man i Dag skulde vælge, vilde man ikke uden videre være sikker paa, at det bedste var at gaa til den gamle Guldindløselighed. Det er uomtvisteligt, at Sverige har haft Vanskeligheder af at være gaaet over til den gamle Guldindløselighed. Imidlertid er Forholdet det, at den skandinaviske Møntunion, som jeg gerne ser genoprettet, og som nu ikke eksisterer, fordi Forholdene har formet sig, som de har under Krigen og senere i de tre skandinaviske Lande, ikke kan genoprettes, saa længe vi ikke er paa lige Fod med Hensyn til Guldindløseligheden. En fælles Guldindløselighedsstandard behøvede imidlertid ikke at være ensbetydende med, at den gamle Møntunion var genoprettet, men paa den anden Side er det heller ikke tænkeligt, at man kan genoprette Møntunionen, medmindre man har en Guldindløselighed, der er ens i alle tre Lande. Det kan imidlertid ikke overses